

DANIELLE TRUSSONI

STAD VAN DE
ENGELĒN

LITERAIRE THRILLER

De strijd tussen mensen en engelen is nog niet ten einde...

Over het boek

Tien jaar geleden verdween Evangeline nadat ze met historicus Verlaine in de eeuwenoude strijd tussen engelengeleerden en de kwaadaardige halfengelen, de Nephilim, betrokken raakte. Nu duikt ze opeens weer op in Parijs waar Verlaine zijn werk als engelenjager heeft voortgezet. Zijn gevoelens voor haar zijn echter niet verdwenen en dat brengt hem in grote verwarring over zijn missie, want haar genen blijken niet puur menselijk te zijn...

Tijdens hun korte ontmoeting wordt ze voor zijn ogen ontvoerd door een van de meest gezochte engelen. De achtervolging brengt Verlaine van de schaduw van de Eiffeltoren naar de paleizen in Sint Petersburg en diep in Siberië en de kust van de Zwarte Zee. Daar komt niet alleen de waarheid over Evangelines afkomst aan het licht, maar ook de krachten die het ras van de Nephilim kunnen versterken of uitroeien. De strijd is nog niet ten einde...

Over de auteur

Danielle Trussoni is wereldwijd bekend geworden met haar bestseller *Het uur van de engelen*. Ze debuteerde met de memoire *Falling Through the Earth* en schreef onder andere voor *The New York Times Magazine* en *The Telegraph Magazine*. Tegenwoordig is ze fulltime auteur.

Van dezelfde auteur

Het uur van de engelen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Danielle Trussoni

Stad van de engelen

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Angelopolis

Copyright © 2013 by Danielle Trussoni

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

© Mark Owen / Trevillion Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9671 3

ISBN e-book 978 90 449 6276 5

NUR 305

Allée des Refuzniks, Eiffeltoren, zevende arrondissement, Parijs, 2010

V.A. Verlaine worstelde zich door het kordon gendarmes naar het lichaam toe. Het was bijna middernacht, de wijk was verlaten, en toch was de hele omtrek van het Champs de Mars, van de Quai Branly tot de Avenue Gustave Eiffel, afgezet door politiewagens; hun rood-blauwe zwaailichten flitsten door het donker. In een hoek van het tafereel was een schijnwerper opgesteld en zijn schelle licht onthulde een verminkt lichaam dat in een plas staalblauw bloed lag. De gelaatstreken van het slachtoffer waren volstrekt onherkenbaar, het lichaam was tot bloedens toe gehavend en de armen en benen lagen gehoekt in onnatuurlijke houdingen, als de afgebroken takken van een boom. Het zinnetje 'aan flarden gereten' schoot door Verlaines hoofd. Hij keek naar het stervende schepsel en zag hoe de vleugels zich over het lichaam spreidden. Hij zag het rillen van de pijn, luisterde hoe het harde, dierlijke gekreun afzwakte tot een zacht jammeren. Het schepsel was zwaargewond – een diepe snee op het hoofd en ook een in de borst – en toch leek het alsof het de strijd nooit zou opgeven, alsof het vastberaden was om te blijven leven, alsof het eindeloos door zou vechten, ook al liep het bloed als een dikke, donkere siroop over de grond. Er viel een troebel waas over de ogen van het schepsel waardoor het de lege blik van een hagedis kreeg, en Verlaine wist dat de engel eindelijk dood was.

Toen hij omkeek over zijn schouder verstrakte zijn kaak. Buiten het politiekordon stonden allerlei soorten schepsels, een levende encyclopedie van wezens die hem zouden doden als ze wisten dat hij zag hoe ze werkelijk waren. Hij wachtte even en nam de koele, taxerende houding van de geleerde aan terwijl hij de schepsels in zijn gedachten indeelde: er waren groepjes Mara-engelen, de prachtige en gedoemde prostituees wier gaven zo'n grote verleiding voor mensen waren;

Guische engelen, die verleden en heden konden duiden; Rahab-engelen, gebroken wezens die als de paria's van de engelenwereld werden gezien. Hij ontwaarde de kleine, kenmerkende fysieke tekenen van de Anakim-engelen: de scherpe vingernagels, het brede voorhoofd, de enigszins onregelmatige schedelvorm. Hij zag dat alles met een niet-aflattende helderheid die zelfs toen hij terugging naar de drukte rondom de moord, niet wilde wijken.

Het bloed van het slachtoffer sijpelde inmiddels voorbij de lichtkring van de schijnwerper, de schaduw in. Hij probeerde zich op het ijzerwerk van de Eiffeltoren te concentreren om tot rust te komen, maar de schepsels slokten al zijn aandacht op. Hij kon zijn ogen niet afhouden van hun vleugels, fladderend tegen het inktachtige duister van de nacht.

Verlaine had zijn vermogen om de schepsels te zien, tien jaar geleden ontdekt. Die kunst was een gave; maar heel weinig mensen konden zonder intensieve training engelenvleugels zien. Verlaines slechte gezichtsvermogen – hij droeg al van jongs af een bril en kon amper een halve armlengte voor zich zien als hij die niet op had – bleek veroorzaakt te zijn door een afwijking van zijn hoornvliezen waardoor er precies genoeg licht in het oog viel om het hele spectrum aan engelenvleugels te kunnen zien. Hij was een geboren engelenjager.

Verlaine kon het gekleurde licht dat rond de engelachtige wezens opsteeg nu niet negeren, de energievelden die deze wezens onderscheidden van de vlakke, kleurloze ruimten die rond mensen hingen. Hij volgde ze ondanks zichzelf over het Champs de Mars en nam al hun bewegingen waar, ook al zou hij zich graag afsluiten voor hun hallucinaire aantrekkingskracht. Soms dacht hij dat hij gek werd, dat de wezens zijn persoonlijke demonen waren, dat hij in een op maat gemaakte kring van de hel leefde waar een eindeloze variëteit aan duivels voor hem langs paradeerde, alsof die speciaal waren verzameld om hem te tergen en te kwellen.

Maar door dit soort gedachten kon hij in een sanatorium belanden. Hij moest opletten dat hij in balans bleef en zichzelf er steeds aan herinneren dat hij de dingen op een hogere frequentie zag dan normale mensen en dat hij zijn gave moest koesteren en beschermen, ook al kwelde die hem. Bruno, zijn vriend en mentor, de man die hem uit New York had gehaald en hem als engelenjager had opgeleid, had

hem kalmerende pillen gegeven en hoewel Verlaine die zo min mogelijk wilde slikken, haalde hij onwillekeurig een emailen doosje uit zijn jaszak en tikte er twee witte pilletjes uit.

Hij voelde een hand op zijn schouder en draaide zich om. Bruno stond achter hem met een strenge blik in zijn ogen. ‘De wonden wijzen op een Emim-aanval,’ zei hij zachtjes.

‘De geschroeiide huid bevestigt dat,’ zei Verlaine. Hij knoopte zijn jack los – een oud, geel polyester sportjack uit de jaren zeventig, van bedenkelijke smaak – en ging dicht bij het lichaam staan. ‘Heeft het iets waarmee we het kunnen identificeren?’

Zijn mentor pakte een portefeuille van bleek suède, die besmeurd was met bloed, en begon die te doorzoeken. Plotseling veranderde Bruno’s gezichtsuitdrukking. Hij hield een plastic kaart omhoog.

Verlaine pakte de kaart van hem aan en bekeek die angstvallig. Het was een New Yorks rijbewijs met een foto van een vrouw met zwart haar en groene ogen erop. Zijn hart sloeg over toen hij beseftte dat het Evangeline Cacciatore was. Hij haalde diep adem voor hij zich weer tot Bruno wendde.

‘Denk je dat zij het echt zijn kan?’ vroeg Verlaine ten slotte, waarbij hij de uitdrukking van zijn baas nauwlettend in de gaten hield. Hij wist dat alles – zijn relatie met Bruno, zijn connectie met het Angelologisch Genootschap, de loop die zijn leven vanaf dit moment zou nemen – afhankelijk was van hoe hij zich de komende minuten zou gedragen.

‘Evangeline is een menselijke vrouw; dit is een vrouwelijke Nephil met blauw bloed,’ antwoordde Bruno, knikkend naar het bloederige lijk dat tussen hen in lag. ‘Maar ga je gang,’ antwoordde Bruno.

Verlaine schoof zijn vingers tussen de knopen van de jas van het slachtoffer en zijn handen trilden zo hevig dat hij zich moest vermanen om de vorm van haar schouders te kunnen bepalen. De gelaats-trekken van de vrouw waren volstrekt onherkenbaar.

Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij Evangeline zag. Ze was mooi en somber tegelijk geweest en keek hem met haar grote, groene ogen aan alsof hij een dief was die haar heilige teksten kwam stelen. Ze had zijn motieven gewantrouwd en was resoluut in haar besluit hem buiten te sluiten. Toen maakte hij haar aan het lachen, wat haar pantser had doen verschrompelen. Dat moment tussen hen stond in

zijn geheugen gegrift en hoe hard hij het ook probeerde, hij had Evangeline nooit kunnen vergeten. Ruim tien jaren waren er verstreken sinds ze samen in de bibliotheek van het St. Rosa-klooster hadden gestaan, de geopende boeken voor zich, zich beiden niet bewust van de ware aard van de wereld. *'De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna.'* Deze woorden, en de vrouw die ze aan hem had laten zien, hadden zijn leven veranderd.

Hij had niemand de waarheid omtrent Evangeline verteld. Niemand wist zelfs dat ze was veranderd in zo'n schepsel dat ze bejaagden en doodden. Voor Verlaine was het bewaren van Evangelines geheim een onuitgesproken belofte tussen hen geweest: hij mocht dan de waarheid weten over wat ze was geworden, maar hij zou die nooit aan een ander vertellen. Hij besepte nu dat hij alleen zo trouw kon blijven aan de vrouw van wie hij hield.

Verlaine stak het rijbewijs in zijn zak en liep weg.

McDonald's, Avenue des Champs-Élysées, eerste arrondissement, Parijs

Het wemelde van de angelologen in Parijs en dus was het een van de gevaarlijkste plekken in het heelal voor een Emim-engel zoals Eno, die een neiging tot roekeloosheid had. Ze was net zoals de anderen van haar soort lang en rank, met hoge jukbeenderen, volle lippen en een grijze huid. Ze droeg zware zwarte make-up, rode lipstick en zwart leer, en ze droeg haar zwarte vleugels vaak openlijk, onvervaard, alsof ze de angelologen tartte om ze te zien. Het gebaar werd als een provocatie gezien, maar Eno peinsde er niet over ze te verbergen. Dit zou weldra hun wereld zijn. De Grigori's hadden het haar beloofd.

Maar in Parijs loerden evengoed overal angelologen: geleerden die eruitzagen alsof ze in geen vijftig jaar buiten het archief van de Angelologische Academie waren geweest; overijverige ingewijden die elk schepsel dat ze konden vinden op de foto zetten; angelologische biologen die aasden op monsters van engelenbloed; en – en dat waren volgens Eno de ergsten – de teams van engelenjagers die eropuit waren alle hemelse wezens te arresteren. Die idioten zagen Golobium vaak voor Nephilim aan en Nephilim voor zuiverder wezens zoals de Grigori's. Er leken de laatste tijd op elke straathoek jagers te posten; ze speurden en wachtten, klaar om hun prooi te arresteren. Voor schepsels die de jagers konden herkennen, was het leven in Parijs alleen maar ongemakkelijk. Voor hen die dat niet konden, was elke beweging in de stad een dodelijk spel.

Eno moest zich natuurlijk houden aan strenge gevechtsregels en de eerste en belangrijkste van die regels was dat ze het risico om gepakt te worden aan anderen moest overlaten. Nadat ze Evangeline had gedood, had ze de plaats delict snel verlaten en was ze de Champs-Élysées op gelopen, waar niemand haar zou zoeken. Ze wist dat het soms het beste was om je in het volle zicht te verbergen.

Eno vouwde haar handen om het plastic bekertje en nam de niet-aflatende beweging van de Champs-Élysées in zich op. Nu haar werk in Parijs erop zat, zou ze zo snel mogelijk teruggaan naar haar meesters. Ze had de opdracht gekregen een jonge, vrouwelijke Nephil op te sporen en te vermoorden. Ze had het schepsel wekenlang achtervolgd en haar gedragspatroon leren kennen. Ze was nieuwsgierig geworden naar haar doelwit. Evangeline was anders dan alle andere Nephilim die ze eerder had gezien. Evangeline was volgens haar meesters een kind van de Grigori's, maar ze had niet één van de typerende kenmerken van haar bloedlijn. Ze was tussen mensen opgegroeid, achtergelaten door haar eigen soort en ze bleek, zo had Eno kunnen waarnemen, gevaarlijk positief tegenover het gedrag van mensen te staan. De Grigori's wilden Evangeline dood hebben. Eno stelde haar meesters nooit teleur.

En ze wist ook zeker dat zij haar nooit teleur zouden stellen. De Grigori's zouden haar naar huis, naar Rusland brengen, waar ze zou opgaan in de massa's Emim-engelen. In Parijs viel ze te veel op. Nu haar werk erop zat, wilde ze weg uit deze gevaarlijke en weerzinwekkende stad.

Ze had het gevaar van de Parijse angelologen op bruuske wijze leren kennen. Jaren geleden, toen ze nog jong was en naïef tegenover menselijk gedrag stond, was ze bijna vermoord door een angeloloog. Het was in de zomer van 1889 geweest, tijdens de Wereldtentoonstelling in Parijs, toen er horden mensen de stad in- en uitstroombden om de pas gebouwde Eiffeltoren te bezichtigen. Ze wandelde over het expositie terrein en begaf zich in de menigten op de nabijgelegen velden. Anders dan veel andere Emim hield ze ervan om tussen de lage wezens die Parijs bevolkten te lopen, om koffie te drinken in hun cafés en door hun parken te lopen. Ze hield ervan om in de vaart van de menselijke samenleving te worden meegezogen, in de bruisende energie van hun zinloze bestaan.

Tijdens haar wandeling zag ze een knappe Engelse soldaat die vanaf de andere kant van het Champs de Mars naar haar stond te staren. Ze hadden een tijdje over het park gebabbeld en daarna had hij haar bij de hand genomen en haar langs de drommen soldaten, prostituees en zwervers geleid, langs de rijtuigen en paarden. Te oordelen naar zijn

zachte stem en hoffelijke manieren dacht ze dat hij beschaafder was dan de meeste andere mensen. Hij hield haar hand voorzichtig vast, alsof ze te teer was om aan te raken, en bestudeerde haar intussen zo zorgvuldig als een edelsmid een diamant taxeert. Ze vond de menselijke begeerte iets fascinerends: de intensiteit ervan, de manier waarop liefde hun levens beheerste en vormgaf. Deze man begeerde haar. Eno vond hem grappig. Ze herinnerde zich nog steeds zijn haar, zijn donkere ogen, zijn knappe gedaante in zijn kostuum en hoge hoed.

Ze probeerde te peilen of de man zag wat ze werkelijk was. Hij leidde haar weg van de menigte en toen ze alleen achter een heg stonden, keek hij haar diep in de ogen. Hij had een verandering ondergaan: eerst was hij vriendelijk en verliefd, maar nu was zijn gedrag doordeesemd van geweld. Ze had zich verwonderd over zijn transformatie, over de veranderlijke aard van het menselijk verlangen, over de manier waarop hij haar gelijktijdig kon haten en liefhebben. De man trok opeens een dolk tevoorschijn en haalde naar haar uit. 'Beest,' siste hij en stootte het blad naar Eno, zijn stem verwrongen van haat. Eno reageerde alert en sprong opzij, zodat het mes zijn doelwit miste: de soldaat raakte niet haar hart, maar maakte een diepe snee in haar schouder. De dolk sneed door haar jurk in haar lichaam zodat het vlees als een lapje kant van het bot af kwam te hangen. Eno had zich furieus op hem gestort en de botjes van zijn keel tussen haar vingers verbrijzeld tot zijn ogen zich tot bleke stenen verhardden. Ze trok hem tussen de bomen en verwoestte alle resten van wat zij mooi aan hem vond: zijn zachte ogen, zijn huid, de tere, vlezige welving van zijn oor, de vingers die haar nog maar zo kortgeleden genot hadden bezorgd. Ze pakte zijn jekker en legde die over haar schouders om de wond te verhullen. Maar wat ze niet kon verhullen, was haar vernedering.

De snee was genezen maar ze had er een litteken in de vorm van een maansikkel aan overgehouden. Vaak stond ze voor een spiegel het vage lijntje te bestuderen, om zichzelf te herinneren aan het bedrog waartoe mensen in staat waren. Nadat ze een verslag in de krant had gelezen, besepte ze dat de man een angeloloog was geweest, een van de vele Engelse agenten in het negentiende-eeuwse Frankrijk. Ze was in de val gelokt. Eno was erin geluisd.

Die man was allang dood, maar ze kon nog steeds zijn stem in haar

oor horen, de warmte van zijn adem voelen toen hij haar een beest noemde. Het woord ‘beest’ stond in haar geheugen gegrift, als een zaadje dat in haar groeide en haar van elke terughoudendheid bevrijdde. Haar werk als huursoldaat begon haar met ieder nieuw slachtoffer meer te bevallen. Ze bestudeerde het gedrag van de angelologen, hun gewoonten en hun technieken om engelen op te sporen en te vermoorden tot ze haar werk door en door kende. Ze kon een jager ruiken, voelen, zijn verlangen om haar te vangen en af te slachten, bespeuren. Soms liet ze zich zelfs door hen arresteren. Soms liet ze hen zelfs hun fantasieën met haar uitleven. Ze mochten haar in hun bed leggen, haar vastbinden, met haar spelen, haar pijn doen. Als de pret voorbij was, doodde ze hen. Het was een gevaarlijk spel, maar ze beheerste het volkomen.

Eno zette een grote zonnebril met zwarte, bolle glazen op. Ze ging zelden zonder die bril de straat op. Hij verhulde haar grote gele ogen en haar onnatuurlijk hoge jukbeenderen – de opvallendste Emimkenmerken – zodat ze er als een menselijke vrouw uitzag. Ze leunde achterover in haar stoel, strekte haar lange benen en sloot haar ogen en dacht aan de angst op Evangelines gezicht, aan de weerstand van het vlees toen ze haar nagels onder de ribbenkast stak en deze openreet, aan de verrassende huivering die Eno had gevoeld toen ze de eerste stroom blauw bloed op het trottoir zag gulpen. Ze had nog nooit een superieur wezen gedood en de ervaring stond haaks op wat ze tijdens haar training had geleerd. Ze had een gevecht verwacht dat een Nephilim waardig was. Maar Evangeline was met het zielige gemak van een menselijke vrouw gestorven.

Haar telefoon trilde in haar zak en terwijl ze hem pakte, keek ze naar de voorbijlopende menigte en schoot haar blik van mensen naar engelen. Er was maar één persoon die dat nummer gebruikte en Eno wilde er zeker van zijn dat niemand haar kon horen. Emim waren door hun afstamming gedoemd Nephilim te dienen en jarenlang had ze simpelweg haar plicht gedaan en uit dankbaarheid en vrees voor de Grigori's gewerkt. Ze behoorde tot een krijgerskaste en ze accepteerde dat lot. Ze wilde weinig anders dan voelen hoe een leven langzaam wegstierf, de laatste ademteug, de mooie roerloosheid van een dood lichaam.

Met trillende vingers nam ze op. Ze hoorde de raspende fluister-

stem van haar meester, een verleidelijke stem die ze associeerde met macht, met pijn, met dood. Hij zei maar een paar woorden, maar door de manier waarop hij sprak, zijn stem doordrenkt van gif, wist ze het meteen: er was iets misgegaan.

Quai Branly, zevende arrondissement, Parijs

Voor Verlaine zijn grote liefde dood onder de Eiffeltoren had aange- troffen, had hij een voorgevoel van Evangelines dood gehad. Ze was aan hem verschenen in een droom als een vreeswekkend wezen, ge- weven van licht. Ze sprak, haar stem echode door de gangen van zijn geest en eerst waren haar woorden onverstaanbaar, maar toen hij zich inspande om ze te horen werden ze steeds duidelijker. 'Kom naar me toe,' zei ze terwijl ze boven hem zweefde als een prachtig en vreselijk wezen; haar huid lichtte op en haar vleugels stonden rond haar schou- ders als een etherische sjaal van gaas. Hij begreep dat hij droomde, dat ze een spook van zijn verbeelding was, iets wat hij uit zijn onder- bewustzijn tevoorschijn had getoverd, een soort demon die hem kwam achtervolgen. En toch was hij doodsbang toen ze zich voor- overboog en hem aanraakte. Ze zette haar koude vingers op zijn borst en leek zijn hartslag te voelen. Haar handen gaven warmte over aan zijn lichaam, de stroom gleed van haar vingers zijn borst in en brand- de door hem heen. Hij wist met een beangstigende helderheid dat Evangeline hem ging doden.

Op dat moment in de droom werd hij altijd wakker, niet in staat om adem te halen en overweldigd door liefde, verlangen, hopeloosheid en vernedering, allemaal tegelijk. Hij kwam dan langzaam bij zijn po- sitieven in de wetenschap dat hij was bezocht door een engel van het duister. Als Bruno niet had ingegrepen, zou Verlaine misschien nog steeds vastzitten in een eindeloze cirkel van doodsangst en verlangen.

Verlaine liep in de richting van de straat, nog steeds duizelig van het beeld van Evangelines verminkte lichaam. Hij kon de vrouw in de droom niet in overeenstemming brengen met het gemutileerde lijk. Hij had plannen om die avond met vrienden in de Marais te gaan eten, maar het was duidelijk dat hij onmogelijk zou kunnen doen als-

of er niets was gebeurd. Zijn Ducati 250 stond in de Rue de Monttessuy geparkeerd. De aanblik ervan – de verchromde spatborden, de glimmende leren zitting – bracht hem terug in het hier en nu. Hij had de Ducati in zijn eerste maand in Parijs gekocht en hem opgeknapt door de roest weg te schuren en hem rood te spuiten. Het was nog steeds een van zijn favoriete bezittingen, die hem telkens als hij erop reed een gevoel van vrijheid gaf. Toen hij hem van de standaard trok, viel zijn oog op een rafelige kras in de lak. Hij vloekte binnensmonds en wreef erover om te zien hoe diep hij was, hoewel die kras in feite slechts een van de vele beschadigingen was die de Ducati in de afgelopen jaren had opgelopen. Hij associeerde elke kras en deuk ironisch genoeg met zijn eigen belevenissen van de laatste tien jaar. Hij was talloos veel keren gewond geraakt en anders dan de Ducati was zijn leeftijd hem inmiddels wel aan te zien. Toen hij bij het passeren van een etalageruit zijn spiegelbeeld zag, viel hem op dat de motor beter geconserveerd was gebleven dan hij.

Toen hij op de kade aankwam, werd zijn aandacht door iets anders getrokken. Toen Verlaine later het moment dat hij Evangeline zag ontleedde, maakte hij zichzelf wijs dat hij haar aanwezigheid al had gevoeld voor hij haar zag, dat er een verandering in de atmosferische druk had plaatsgevonden, het soort onbalans dat ontstaat als er een vlaag koude lucht door een warme kamer slaat. Maar op het moment zelf dacht hij niet. Hij draaide zich simpelweg om en daar stond ze, aan de Seine. Verlaine herkende de scherpte van haar schouders en het glanzende zwart van haar haren. Hij herkende haar hoge jukbeenderen, dezelfde groene ogen die hem hadden aangestaard vanaf het rijbewijs. Hij wilde alleen maar naar haar kijken, om er zeker van te kunnen zijn dat zij het echt was, een wezen van vlees en bloed en geen spook van zijn verbeelding. Verlaine hield haar blik even vast en op dat moment voelde hij een langzame kentering in zijn waarneming, alsof er een roestig slot was opengeklikt. Hij haalde diep adem. Er gleden een koude rilling over zijn rug die zich over zijn hele lichaam verspreidde. De verminkte vrouw onder de Eiffeltoren was een vreemde. Hij trok de Ducati weer op de standaard en liep naar Evangeline toe.

Ze stak de straat over toen hij dichterbij kwam en zonder erbij na te denken begon hij haar met gelijke tred te volgen, zoals hij bij ieder

ander doelwit zou doen. Hij vroeg zich af of ze zijn aanwezigheid voelde, zijn ogen op haar voelde rusten. Ze wist dat hij er was en ze leidde hem met opzet voort, nooit te ver voor hem uit, maar ze liet hem ook niet te dichtbij komen. Weldra was hij zo dichtbij dat hij haar spiegelbeeld in de ruit van een geparkeerde bestelbus kon zien verschijnen en verdwijnen: zilverachtig, golvend, vloeibaar als een luchtspiegeling. Toen het beeld stabiliseerde, zag hij dat haar haren tot een slordig pagekopje waren geknipt en ze leek donkere make-up te dragen. Ze kon een van de duizenden jonge vrouwen zijn die door Parijs liepen, maar Verlaine keek dwars door haar vermomming heen. Hij kende de ware Evangeline.

Ze versnelde haar pas en het kostte hem moeite haar bij te houden. Het was erg druk op straat. Evangeline kon zomaar ineens verdwenen zijn, zomaar opgaan in de wervelende menigte. Bij elke jacht waaraan hij had meegedaan, had hij zijn taak onberispelijk uitgevoerd. Hij volgde en ving de wezens en zette ze zonder iets te vragen gevangen. Maar bij deze jacht was alles anders. Hij wilde haar vangen, maar als hij dat deed kon hij niet het gebruikelijke protocol volgen. Het lastigste was nog dat hij alleen maar met haar wilde praten om te begrijpen wat er in New York was gebeurd. Hij wilde een verklaring. Hij vond dat hij die wel verdiende.

Verlaine voelde de zolen van zijn favoriete schoenen – bruine leren brogues die hij al jaren droeg – bij elke stap slippen. De gedachte haar weer kwijt te raken joeg een gevoel van angst door hem heen die in zijn maag samenperste tot een harde bal. Hij wist dat ze hem eenvoudig te snel af zou kunnen zijn, als ze dat zou willen. Ze kon zelfs haar vleugels spreiden en wegvliegen. Hij had het haar al eerder zien doen. De laatste keer dat hij haar had gezien, was ze bij hem vandaan opgestegen, hoog het hemelgewelf in, haar vleugels lichtgevend onder de maan, een prachtig monster tussen de sterren.

Hij had het niemand verteld; niet aan de angelologen die mee hadden gedaan aan de New Yorkse missie en ook niet aan de mannen en vrouwen die hem zijn diploma hadden gegeven nadat hij zijn lessen aan de academie had voltooid. De ware identiteit van Evangeline droeg hij als geheim met zich mee en zijn zwijgen had hem tot medeplichtige in haar bedrog gemaakt. Zijn zwijgen was het enige geschenk dat hij haar kon geven, maar dat geschenk had hem het gevoel ge-

ven dat hij een verrader was. Hij had tegen iedereen gelogen. Toen hij daarstraks op de plaats delict stond, had hij Bruno niet recht in de ogen kunnen kijken.

Verlaine haatte dat gevoel. Hij had te veel jaren op de wezens gejaagd en te lang en te hard zijn best gedaan om hen te vangen, om zo geschokt te zijn. Wat er ook tussen hen gebeurd was, er waren inmiddels vele jaren verstreken. Hij was een ander mens. Als hij Evangeline zou vangen, zou hij haar vast moeten zetten. Hij moest niet vergeten wat ze was en waar ze toe in staat was. Als hij haar ving, zou hij haar in hechtenis nemen. Als ze hem aanviel, zou hij vechten. Hij moest snel zijn, zijn gevoelens aan de kant zetten. Hij moest zichzelf ervan overtuigen dat zij gewoon de zoveelste engel was en dat dit slechts een routineklus was.

In de verte fonkelden de lichtjes van de Eiffeltoren tegen de nachthemel, helder als een op aarde gevallen sterrenstelsel. Verlaine rende en greep met een trillende hand naar zijn wapen. Hij trok het uit zijn riem en zette het aan. Het gaf stroomstoten van 200 volt en was effectief zonder dodelijk te zijn. Als hij het op het vorkbeen van een engel zette, met het schot op de zonnevlecht gericht, zou het wezen urenlang verlamd zijn. Hij wilde helemaal geen geweld gebruiken, maar hij zou Evangeline niet nog eens laten ontkomen.